

АНГЕЛ КАРАЛИЙЧЕВ
ЗАЩО ДЪРВЕТАТА СТОЯТ НА
ЕДНО МЯСТО

chitanka.info

По ония времена, когато земята приличаше на рай; когато вълкът и агнето бяха задушевни приятели; когато рибата плуваше в морето пържена и ако някому се доцеше риба, вземаше вилица, отиваше на морския бряг и трябваше само да си протегне ръката, за да се набоде сама най-сладката риба; в ония честити дни, когато нивите раждаха готов печен хляб на самуни — дърветата имаха крака. Те не стояха, както сега, заковани на едно място, а ходеха, дето си щат, по нивите, по ливадите, по градовете и селата.

— Хей, дръвце — думаше някой ратай, — имаш ли добра сянка?

— Имам — отвърщаше дръвцето.

— Ела тогава на ливадата, долу, дето е зад дядовата Михова воденица! Отивам да кося сено за коня на моя господар и ми се иска да си подремна, когато напече слънцето. Ти ще ми пазиш сянка.

— На драго сърце — отговаряше дървото и тръгваше подир ратая.

Или:

— Ябълко червена, какъв хубав род си родила тая година! — дигаше нагоре очи някоя стара жена. — Имам си в къщи десет внучета. Ако ми беше тука торбата, щях да я напълня с плод и всеки ден щях да давам по една ябълка на палавите деца — да ме слушат. Много са немирни и непослушни.

— Иди си, бабо — навеждаше се ябълката надолу, — довечера аз сама ще дойда у вас, преди да мръкне. Ще отърся от клоните си най-узрелите си ябълки и ще викна на твоите внучета:

— Събирайте!

Израсла беше тогава близо до един дълбок бистър кладенец една стройна тънка елха. Тя не ходеше като другите дървета, ами по цели дни и нощи стоеше над кладенчето, оглеждаше се във водите му и не можеше да се нагледа на хубостта си. През един пролетен ден отнякъде долетя птица гугувица, кацна под елхата., изви едното си око нагоре и рече:

— Колко си тънка и висока, елхице! Щом лъхне вятър, почваш да се люлееш. Позволи ми да свия гнездо в твоите клони и да си измътя едно пиле.

— Защо не свиеш гнездо на друго дърво? — попита елхата.

— Защото другите дървета скитат по цели дни и мене ме е страх да не загубя рожбата си, а ти все на едно място стоиш. И как хубаво се

люлееш! Моето пиленце ще заспива, упоено от шума на твоите вейки. Позволяваш ли?

— Позволявам — каза елхата и пак потъна в кладенеца.

Направи си гнездо гугувицата и снесе само едно яйце. Легна да го мъти и измъти едно гугувиче голошарче, с жълта човка и жълти крачка. Щом излезе от яйцето, гугувичето записука:

— Гладно съм, мамо!

— Сега, маминото!

Честитата майка литна за храна и почна да носи: мухи, зрънца, червеи, гроздови зърна, трохи от торбите на орачите. Гугувичето стоеше в гнездото, ядеше като попско дете на задушница и растеше. Когато се показаха първите перца върху крилете му, неговата майка се дигна и цял ден ходи да разправя на птиците по гората, че и нейното чедо ще може да лети.

Един неделен ден елхата рече на гугувицата:

— Гугувице, ти като летиш по света, виждала ли си друга елха по-хубава от мене?

— Не съм, ти си най-хубавата.

Елхата се зачерви от радост и протегна нагоре клоните си. Въздъхна. В туй време някъде в полето затумка тъпан. Подир тъпана писна гайда.

— Какво е туй? — попита елхата.

— Хоро има днес на поляната. Всичките млади дървета се събират да играят. Цял ден ще свири гайдата и ще бие тъпанът.

— И аз ще ида да поиграя между яворите — засмя се елхата.

— Моля ти се не ходи тая неделя! — трепна гугувицата. — Почакай до неделя. Дотогава крилата на моя син ще пораснат. Ако сега идеш и се хванеш между яворите и почнеш да тропаш — ще ми изтърсиш чедото от гнездото на земята и някоя лисица ще го лапне. Всички лисици стоят клекнали край хорото и гледат.

— Мамо — обади се от гнездото гугувичето, — яде ми се гроздово зърно!

— Сега, маминото! — скокна гугувицата и полетя към поповото лозе.

Но преди да се върна гугувицата, елхата отиде на хоро. Хвана се да играе между два явора. Почна да се друсва, да кляка и да ихка,

разтърси клоните си и птичето падна от гнездото на земята. Една лисица го затисна с лапата си и викна:

— Туй пиле е мой късмет!

Надвечер, когато елхата си тръгна, гугувицата я посрещна на сред пътя.

— Къде ми е златната рожба? — извика тя, като надникна в празното гнездо.

— Иди питай лисицата! — отговори елхата. — Аз не съм ти прислужница, за да ти пазя рожбата!

Сърцето на гугувицата писна като змия в огън. Тя дигна очи нагоре и прокълна:

— Дано даде господ краката ти да изсъхнат! И твоите, и краката на всичките дървета по земята! Всяко дърво, дето е, там да си остане за вечни времена, додето изсъхне и додето изгние!

От него ден дърветата пуснаха корени в земята и останаха като заковани все на едно и също място.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.